

Nagycsütörtök A – B – C

Amikor ugyanis e kenyeret eszitek és e kehelyből isztok, az Úr halálát hirdetitek, amíg el nem jön. (1 Kor 11,26)

Olvasmány

Kivonulás 12,1-8.11-14

Az Úr így szólt Mózeshez és Áronhoz Egyiptomban: "Ez a hónap legyen számotokra a kezdő hónap: ez legyen az év első hónapja. Hirdessétek ki Izrael egész közösségének: A hónap tizedik napján mindenki szerezzen egy bárányt családonként, egy bárányt házanként. De ha a család kicsi egy bárányhoz, akkor a személyek számának megfelelően a szomszédos családdal együtt vegyen egyet. Aszerint számoljátok a meghívottakat, hogy ki-ki mennyit eszik. Az állat legyen hibátlan, hím és egyéves. Vehettek bárányt vagy kecskét. Tartsátok a hónap tizennegyedik napjáig. Akkor Izrael közösségének egész gyülekezete estefelé vágja le. Vegyenek a vérből, és kenjenek belőle annak a háznak a két ajtófélfájára és szemöldökfájára, amelyben elköltik. A húsát – tűzön megsütve – még akkor éjszaka egyék meg. Kovásztalan kenyérral és keserű salátával fogyasszák.

Így fogyasszátok: Legyen a derekatok felövezve, saru a lábatokon, bot a kezetekben. Sietve egyétek, mert ez az Úr átvonulása. Én végigvonulok azon az éjszakán Egyiptomon, és megölök minden elsőszülöttet Egyiptomban: embert és állatot, s ítéletet tartok Egyiptom minden istene fölött, én az Úr. A vért használjátok annak a háznak a megjelölésére, amelyben laktok. Ha látom a vért, kihagyalak benneteket. Titeket nem ér a megsemmisítő csapás, amellyel Egyiptomot megverem.

Ez a nap legyen számotokra emléknap, és üljétek meg úgy, mint az Úr ünnepét. Nemzedékről nemzedékre tegyétek meg ünnepnapnak mindörökre."

Szentlecke

1 Korintusiakhoz 11,23-26

Testvéreim! Én az Úrtól kaptam, amit közöltem is veletek: Urunk Jézus azon az éjszakán, amikor elárulták, fogta a kenyeret, hálát adott, megtörte, és így szólt: "Vegyétek és egyétek, ez az én testem, amely értetek adatik! Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!"

A vacsora után ugyanígy fogta a kehelyt is, és így szólt: "Ez a kehely az újszövetség kehelye az én véremben. Valahányszor isztok belőle, tegyétek ezt az én emlékezetemre!"

Amikor ugyanis e kenyeret eszitek és e kehelyből isztok, az Úr halálát hirdetitek, amíg el nem jön.

Evangélium

János 13,1-15

Húsvét ünnepe előtt történt. Jézus tudta, hogy elérkezett az óra, amikor ebből a világból vissza kell térnie az Atyához. Mivel szerette övéit, akik a világban voltak, még egy végső jelét adta szeretetének.

Vacsora közben történt, amikor a sátán már fölébresztette Júdásnak, Karióti Simon fiának szívében a gondolatot, hogy árulja el őt. Jézus tudta, hogy az Atya mindent a kezébe adott,

s hogy Istentől jött, és Istenhez tér vissza. Fölkelt hát a vacsora mellől, letette felső ruháját, fogott egy vászonkendőt, és a derekára kötötte. Azután vizet öntött egy mosdótálba, és mosni kezdte tanítványainak a lábát, majd a derekára kötött kendővel meg is törölte. Amikor Simon Péterhez ért, az így szólt: "Uram, te akarod megmosni az én lábamat?" Jézus így felelt: "Most még nem érted, mit teszek, de később majd megérted." De Péter tiltakozott: "Az én lábamat ugyan meg nem mosod soha!" Jézus azt felelte: "Ha nem moslak meg, nem lesz semmi közöd hozzám!" Erre Péter így szólt: "Uram, akkor ne csak a lábamat, hanem a fejemet és a kezemet is!" Jézus azonban kijelentette: "Aki megmosdott, annak csak a lábát kell megmosni, és egészen tiszta lesz. Ti tiszták vagytok, de nem mindnyájan." Tudta ugyanis, hogy egyikük elárulja, azért mondta: "Nem vagytok mindnyájan tiszták."

Miután megmosta lábukat, fölvette felső ruháját, újra asztalhoz ült, és így szólt hozzájuk: "Megértettétek-e, hogy mit tettem veletek? Ti Mesternek és Úrnak hívtok engem, és jól teszitek, mert az vagyok. Ha tehát én, az Úr és Mester megmostam lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Példát adtam nektek, hogy amit én tettem, ti is tegyétek meg."

Nagycsütörtök – Elfogadás

Nagycsütörtök ünnepe három tényre világít rá.

– A lábmosás képében János evangélista bemutatja mindazt, ami Jézus életét a legbensőségesebben alakította, és amit az utolsó vacsora alkalmával tanítványaival még egyszer közölni akart. Jézus letérdel, hogy sebeinket megérintse, és jót tegyen velünk – megérinti a föld porától bemocskolódt, a bűn töviseitől összeszurkált és a gonoszság törött cserepeitől összevagdalt lábunkat. A letérdelő Jézusban maga Isten hajol le hozzánk, hogy szeretetével tisztára mosson bennünket. Akinek szívében ilyen mély szeretet lakozik, az szükségét érzi, hogy tovább is adja ezt a szeretetet.

– A zsidók számára a közös étkezés a másik elfogadását jelenti, az eggyé válást vele ... Ha valakivel együtt étkezem, ugyanabból a kenyérből eszem és ugyanabból a kehelyből iszom, nem lehet kifogásom ellene. Krisztus átveszi ezt a szimbolikát, de a kenyérben és a borban most már önmagát adja. Ahogy a kenyér eggyé válik azzal, aki megeszi, és a bor teljesen átjárja azt, aki issza, úgy lesz Krisztus egy velünk az Eucharishtiában.

Az utolsó vacsorában Jézus szeretetének hagyatékát is ünnepeljük. Benne még egyszer látható és fogható lesz mindaz, amit élete során végbevitt: embereket bátorított önmagukat elfogadni, begyógyította sebeiket, megmutatta sérthetetlen méltóságukat, visszahívta őket az életbe, Isten akarata szerint. Az életből vett hasonlatokkal úgy beszélt Istenről, hogy mindenki megérthette. Minden szentmiseáldozatban érezhető számunkra e szeretetnek az új dolgokra ösztönző ereje, s ugyanakkor meghívás is a tudatos életre és annak átgondolására, hogyan tudjuk szeretetünket kifejezni, hátrahagyni másokra.

– A harmadik vonatkozás az Olajfák-hegyén mutatkozik meg. Isten bátorítja fiát a kereszthalálra. Minden félelme és szorongása ellenére megadja magát Isten akaratának. Az elfogadás itt annyit jelent, mint igent mondani Isten akaratára, és megbékülni saját sorsunkkal. Nagycsütörtökön az Egyház arra hív bennünket, hogy töltsük Jézussal virrasztva az éjszakát, nem összeroskadva a hatalom, az érvényesülés és az elvakultság kísértése alatt, hanem hozzá hasonlóan keresztülverekedve magunkat félelmünkön az Atya akaratának elfogadásáig, és ezáltal az igazi belső szabadságig. De ebben a harcban nem hősként kell helytállnunk. Mint Jézusnak, nekünk is lehetnek félelmeink és érezhetjük magunkat magányosnak. Rá tekintve tudjuk elfogadni saját félelmünket és magányunkat, azt az utolsó magányt is, ahová senki sem tud elkísérni, de amelyben már Jézus vár ránk.

(A.Grün / M.Reepen, "Gyógyító Egyházi Év" könyve alapján összeállítva)